

Arrest

nr. 179 087 van 8 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U bent tevens lid van de Habargedir-clan. Uw vader werkte als chauffeur voor de Rode Halve Maan en als tolk in de basis van Halane. U werkte niet maar ging nog naar school.

Op een dag kwam een man naar uw familie toe en eiste de hand van uw zus. Dit werd echter geweigerd waarop de man kwaad wegliep. Enkele dagen later is die man samen met kompanen naar uw huis gekomen om uw zus te kidnappen. Uw broer werd vermoord en uw zus meegenomen. Later werd uw zus vermoord terug gevonden. Een week later kwam uw oom naar jullie huis en zei dat hij u ging meenemen naar een betere school. Uw moeder ging hiermee akkoord. Op weg daar naartoe bleek

echter dat uw oom lid was van Al-Shabaab was en dat de school een trainingsschool was van Al-Shabaab. U liep daar anderhalve maand school. Na anderhalve maand werd u apart genomen en werd er gezegd dat uw opleiding gedaan was. Omdat u de enige was die toegang kon krijgen tot uw vader, die voor de Rode Halve Maan werkte, moest u kiezen tussen uw vader bespioneren of hem doden. Daarna vertelde u alles aan uw ouders. Uw vader bracht de troepen op de hoogte en zij voerden een aanval uit op de school. Mensen van uw clan zijn toen kwaad geworden omdat de meeste gesneuvelden van jullie clan waren. Uw vader kreeg bedreigingen van zowel Al-Shabaab als jullie eigen clan. Een tijdje later viel Al-Shabaab uw huis aan, waarbij een andere oom en neef van u werden doodgeschoten. Hierop besliste uw vader dat het tijd was om te vluchten. U verliet Somalië op 09 oktober 2014 en kwam in België toe op 27 april 2015, waar u asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst argumenteerde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2) dat u geboren bent in 1999 en dus minderjarig. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 13 mei 2015 toont immers aan dat u op dat moment al ouder was dan 18 jaar waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting was. Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in Somalië uw leeftijd niet kende en dat uw moeder u op het moment van uw vertrek verteld had dat u in 1999 bent geboren, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 3). Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u vijf jaar ouder blijkt dan hetgeen u aanvankelijk beweerde komt ook uw verklaringen omtrent uw vluchtverhaal niet ten goede. U zegt immers dat u op een school zat en door uw oom naar een andere school, in de handen van Al-Shabaab, bent gebracht. U was op dat moment echter al twintig jaar. Wanneer u wordt gevraagd waarom u toen nog op school zat, zegt u dat in 2008 begonnen bent op jonge leeftijd en naar school bent geweest tot uw problemen in 2014 (CGVS, p.11). Wanneer u daarna wordt geconfronteerd met het feit dat u in 2008 al veertien of vijftien jaar was en u wordt gevraagd waarom u toen pas bent begonnen met school, zegt u dat u één van de jongste was en dat dit niet abnormaal is in Somalië. Dat is tegenstrijdig met uw verklaringen dat de meeste kinderen in Somalië met school beginnen wanneer ze 10 of 11 jaar oud zijn (CGVS, p.11-12). Uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw leeftijd zetten met andere woorden dus ook uw vluchtverhaal op de helling.

Uw verklaringen over uw verblijf in de school die in handen van Al-Shabaab was zijn eveneens ongeloofwaardig. Wanneer u wordt gevraagd naar de dagindeling zegt u dat er drie leraren waren, één die films vertoonde, één die leerde vechten en één die verantwoordelijk was voor het testen van de geleerde kennis (CGVS, p.21). Verder legde u vage verklaringen af over wat u precies leerde. Zo zegt u dat de films over de profeet en zijn metgezellen gingen en dat de vechtlessen gingen over hoe er vroeger gevochten werd, met paard en zwaard (CGVS, p.21). Wanneer er om verduidelijking wordt gevraagd antwoordt u dat u eigenlijk geen aandacht aan besteedde aan de lessen en dat u daarom iedere dag slaag kreeg (CGVS, p.21). Vervolgens wordt u gevraagd waarom u er geen aandacht aan besteedde. U zegt dat men enkel dingen waarvoor men zich interesseert goed kan leren (CGVS, p.21). Dit verklaart echter niet waarom u helemaal niks weet over de lessen die u kreeg. Bovendien kan verwacht worden dat iemand een extra inspanning zou doen om op te letten wanneer er fysieke straffen gebruikt worden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verandert u uw verklaringen en zegt u dat de lessen in het Arabisch waren en dat u er niks van verstond (CGVS, p.21-22). U verklaarde enerzijds dat er 43 leerlingen bij u in de klas zaten om daarnaast te stellen dat de bevolking meende dat de school in handen was van een vereniging (CGVS, p.22-23). Het is echter onwaarschijnlijk dat het niet zou uitlekken dat Al-Shabaab daar de touwtjes in handen hadden als er zo'n grote groep leerlingen daar school ging. Wanneer u dit wordt gevraagd zegt u dat mensen zelfs betaalden om naar die school te mogen gaan omdat ze dachten dat er enkel religie werd onderwezen (CGVS, p.23). U verklaarde dat u op die school iedere dag geslagen werd. 's Avonds ging u terug naar huis naar uw moeder. Zij merkte nooit op dat u verwondingen had. Wanneer u wordt gevraagd of ze dit nooit gezien heeft antwoordt u

dat u dit geheim probeerde te houden (CGVS, p.22). Het is echter bevreemdend dat u iedere dag zou geslagen worden zonder dat daar duidelijke tekenen van zouden zijn. U verklaarde daarnaast ook dat een schooljaar op die school zes maand duurde. Na een maand werd u echter al apart genomen en werd u verteld dat ze u niet meer konden leren en uw opleiding voorbij was (CGVS, p.15-16). Het is niet duidelijk waarom ze u reeds na een maand, terwijl een schooljaar zes maanden duurt en u blijkbaar een slechte leerling was, al een opdracht zouden geven. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw oom u wou gebruiken om uw vader te vermoorden, overtuigt niet (CGVS, p.22).

Ten derde zijn er grote discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en die tijdens het gehoor. Zo hebt u bij DVZ gezegd dat uw ouders gevlucht zijn naar Oeganda omwille van de problemen met Al-Shabaab (DVZ vragenlijst, vraag tien). Ook in de persoonsgegevensfiche van DVZ hebt u aangegeven dat uw beide ouders zich in Oeganda bevinden (verklaring DVZ, vraag dertien). Op het CGVS zegt u echter dat enkel uw moeder naar Oeganda gegaan is omdat zij moest geopereerd worden en dat uw vader tot in Kenia meegegaan is en dan terug gekeerd is naar Mogadishu. Op de vraag waarom u bij DVZ gezegd hebt dat beide ouders naar Oeganda gevlucht zijn omwille van Al-Shabaab, antwoordt u dat ze u vroegen om het kort te houden en dat u niet weet hoe dit komt (CGVS, p.9). Tevens hebt u tijdens het gehoor nog verschillende nieuwe elementen aangehaald die u bij DVZ niet vermeld had. Zo hebt u bij DVZ niks gezegd over het feit dat u uw vader moest doden, de moord op uw zus, de problemen die jullie hadden met de clan, het gevecht tussen de troepen en Al-Shabaab, de twee aanvallen op uw woning en de dood van uw oom. Op de vraag waarom u deze zaken niet vermeldde antwoordt u dat u het zeer kort moest houden bij DVZ. Nochtans hebt u minder essentiële elementen wel vermeld, zoals de werkzaamheden van uw vader bij de Rode Halve Maan en het feit dat hij door zijn problemen niet meer thuis woont (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Bij de DVZ hebt u ook gezegd dat u in geval van terugkeer vreest dat Al-Shabaab u zal verplichten zich bij hen aan te sluiten. Op het CGVS verklaarde u echter dat dat zowel Al-Shabaab als de clan u zouden vermoorden, wat veel ernstiger is. Op de vraag waarom u dan gezegd hebt dat u enkel gedwongen rekrutering vreest antwoordt u opnieuw dat u alles kort moest samenvatten (CGVS, p. 18-19). U zei bij de DVZ tevens dat ze u na een maand zeiden dat uw opleiding afgelopen was en dat ze u elders gingen naartoe brengen. Op het CGVS zegt u dat ze u toen zeiden dat u moest kiezen tussen uw vader bespioneren of doden. Hierop antwoordt u andermaal dat u het kort moest houden bij de DVZ (CGVS, p.19). Het feit dat u uw problemen moest samenvatten bij DVZ verklaart echter niet waarom er wezenlijke verschillen zitten tussen de verklaringen die u tijdens het gehoor aflegde of waarom u essentiële elementen van uw verhaal hebt nagelaten te vertellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR

geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielsezoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een

gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat hij wat betreft zijn leeftijd duidelijk is geweest en geen tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd en zich heeft gebaseerd op hetgeen zijn moeder hem vertelde. Hij blijft er dan ook bij dat hij 9 jaar was toen hij naar school is gegaan en toen een van de jongste leerlingen was, hetgeen overeenkomt met de stelling van verweerder dat jongeren in Somalië naar school gaan rond de leeftijd van 10, 11 jaar. Verzoeker zou op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift 17 jaar oud zijn geweest. Wat betreft de bedenkingen van verweerder bij zijn kennis van de lessen die hij van Al-Shabaab kreeg, stelt verzoeker dat hij vaak niet oplette tijdens de lessen en ze in het Arabisch werden onderwezen, zodat hij zijn aandacht er niet kon bijhouden en na een maand reeds van de school werd gestuurd. Wat betreft de discrepanties tussen het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort de DVZ) en bij verweerder, benadrukt verzoeker dat hij bij de DVZ alles kort moest houden en onderbroken werd met de mededeling dat hij bij verweerder voldoende tijd zou krijgen om alle problemen te vertellen. Hij volhardt in zijn relaas zoals bij verweerder uiteen gezet. Wat betreft de tegenstrijdigheden of omissies die zich in zijn relaas zouden voordoen, stelt verzoeker dat die niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn gehele vluchtverhaal te besluiten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, evenals van het non refoulementbeginsel. Verzoeker acht het verder onbegrijpelijk dat verweerder hem op grond van de COI-Focus van 19 februari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker verwijst

onder meer naar de aanslagen en gewelddadige incidenten die in deze COI Focus worden vermeld, naar een citaat van ACLED daarin waaruit blijkt dat het geweld burgers disproportioneel treft en nog gestegen is, naar passages waaruit blijkt dat Al-Shabaab in toenemende mate gewone burgers treft, en naar internationale krantenartikelen betreffende aanslagen waarbij burgers omkwamen in 2016. Verzoeker noemt de COI waarop verweerder zich heeft gebaseerd achterhaald en citeert een *UNHCR Position Paper on returns to southern and central Somalia (Update I)* van mei 2016, waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu verslechterd is en volatiel blijft, dat oorlogvoering door Al-Shabaab disproportioneel veel burgers treft, en dat regeringstroepen er niet in slagen burgers te beschermen, vooral in Mogadishu, zodat een gedwongen terugkeer daarheen het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden. Verzoeker voert ten slotte nog aan dat ook de humanitaire situatie in Mogadishu desastreus is, en dat zelfs de elementaire rechten zoals toegang tot eten en drinken er niet kunnen worden gewaarborgd, terwijl verweerder nergens heeft onderzocht of verzoeker een sociaal netwerk heeft waarop hij in Somalië kan terugvallen.

2.2. Documenten

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met daarin de Country of Origin Information Focus: Somalia – veiligheidssituatie in Mogadishu, 6 september 2016.

Verzoeker heeft ter zitting de volgende nieuwe stukken op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet voorgelegd:

- Kleurenkopie van de geboorteakte van verzoeker
- Kleurenkopie van de geboorteakte van R.Y.A. in het Engels en in een vreemde taal
- Kleurenkopie van de geboorteakte van A.Y.A. in het Engels en in een vreemde taal
- Kleurenkopie van huwelijksakte van Y.A.A. en van H.A.K.
- Attest van A.M., clinical officer van Nakivale Health Centre van Medical Teams International van 15 mei 2015 die verklaart dat Mw. H.A.K., in Oeganda in een vluchtelingenkamp verblijft waar zij in 2015 voor een chronische nierziekte is behandeld.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander land van de Unie erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verweerder hecht geen geloof aan het relaas van verzoeker en dit onder meer omdat hij de verklaringen van verzoeker over diens verblijf in de school die in handen was van Al-Shabaab ongeloofwaardig acht. Verzoeker zou vage verklaringen hebben afgelegd en dit verklaard hebben door het feit dat de lessen hem niet interesseerden en in het Arabisch werden gegeven, hetgeen hij niet verstaat. Verzoeker verklaarde dat er 43 medeleerlingen bij hem in de klas zaten maar dat de bevolking toch niet zou geweten hebben dat de school in handen was van de Taliban. Tegelijk verwijst verweerder naar discrepanties tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor van 18 mei 2016. Tijdens het gehoor bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn beide ouders gevlucht waren naar Oeganda omwille van de problemen met Al-Shabaab, hij verklaarde eveneens dat beide ouders zich nog in Oeganda bevonden. Bij verweerder stelde verzoeker echter dat enkel zijn moeder in Oeganda is omdat ze een operatie moest ondergaan en dat zijn vader tot in Kenia is meegegaan en dan teruggekeerd is naar Mogadishu. Bij de DVZ heeft verzoeker evenmin gesproken over het feit dat hij van Al-Shabaab zijn vader moest doden, hij zou niets gezegd hebben over de dood van zijn zus, de problemen die zijn gezin had met de clan, het gevecht tussen de troepen en Al-Shabaab, de aanvallen op zijn woning en de dood van zijn oom. Bij de DVZ gaf verzoeker als antwoord op de vraag wat hij vreesde in geval van terugkeer dat hij door Al-Shabaab zal worden gerekruteerd. Volgens verweerder had verzoeker de mogelijkheid ook te vermelden dat hij tegelijk vreesde door zijn clan te worden vermoord, zoals hij dat wel verklaarde in het gehoor van 18 mei 2016. Verweerder meent dat het feit dat hij bij de DVZ ertoe gehouden was zijn problemen samen te vatten niet verklaart waarom er wezenlijke verschillen zitten tussen de verklaringen en waarom er essentiële elementen van het relaas ontbraken.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de DVZ inderdaad heeft verklaard dat zijn beide ouders omwille van de problemen met Al-Shabaab zich in Oeganda bevonden en daar beiden verbleven, terwijl hij bij verweerder stelde dat zijn moeder naar Oeganda is gegaan teneinde een operatie te ondergaan en zijn vader enkel meereisde tot Kenia om vervolgens terug naar Mogadishu te gaan. Verzoeker zelf zou vanuit Kenia verder gevlucht zijn naar België. Dit is inderdaad een flagrante tegenstrijdigheid die betrekking heeft op een relevante bijzonderheid, onder meer omdat volgens verzoekers verklaringen bij verweerder zijn vader actief was als chauffeur voor de Rode Halve Maan en als tolk in de basis van Halane. Verzoeker verklaart hieromtrent in zijn gehoor voor verweerder dat Al-Shabaab zijn vader ter dood had veroordeeld omdat hij voor de overheid werkte, hij zou een ongelovige zijn die voor een vereniging werkt. Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat de vader van verzoeker bijgevolg ernstig gevaar liep en acht het vreemd dat verzoeker wel is gevlucht, maar zijn vader is teruggekeerd naar Mogadishu. De Raad volgt deze bedenking dat het bijzonder vreemd is dat iemand met een dergelijk risicoprofiel er voor zou kiezen terug te keren. Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn vader ondertussen werd vermoord in Somalië, doch dit verklaart niet waarom hij bij de DVZ nog stelde dat zijn vader met zijn moeder in Oeganda verbleef. Geconfronteerd door verweerder met de tegenstrijdigheid stelt verzoeker enkel dat hij niet weet hoe het komt dat in de vragenlijst vermeld staat dat zijn beide ouders naar Oeganda zijn gevlucht wegens problemen met Al-Shabaab en daar ook verblijven. Hij stelt bij DVZ ook verklaard te hebben dat zijn vader tot in Kenia is geweest en dan teruggegaan is naar Wadajir, maar dit blijkt niet uit de vragenlijst in het administratief dossier. Tegelijk blijkt uit het door verzoeker voorgelegde attest van Medical Times International dat Mw. H.A.K. voor nierproblemen werd verzorgd in Oeganda, het is echter onduidelijk of de gezondheidsredenen al dan niet de enige reden waren waarom verzoekers moeder naar Oeganda is gegaan.

Bijkomend is het inderdaad vreemd dat verzoeker bij de DVZ niet gesproken heeft over het feit dat hij van Al-Shabaab na anderhalve maand school de opdracht had gekregen zijn vader te vermoorden maar enkel stelde dat Al-Shabaab na die anderhalve maand "hem ergens anders zou brengen". Het gehele clanconflict is inderdaad niet vermeld door verzoeker en dit zelfs niet op summiere wijze. De Raad erkent dat het invullen van een vragenlijst bij de DVZ geenszins te vergelijken is met een uitgebreid gehoor, zoals dat plaats vindt bij verweerder, doch zelfs in een zeer summiere samenvatting van de feiten had verzoeker kunnen melding maken van het bijkomend ernstig clanprobleem dat hij bij verweerder heeft aangehaald en geheel loskoppelt van de problemen met Al-Shabaab. Verzoeker kreeg bij verweerder ook de uitdrukkelijke vraag of hij bij de DVZ alle redenen heeft kunnen geven voor zijn vlucht uit Somalië, waarop hij bevestigend heeft geantwoord, met name "ja, ik heb het samengevat". De Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat niet elke tegenstrijdigheid of omissie aanleiding moet geven tot de ongeloofwaardigheid van het gehele relaas, doch als verzoeker op de vraag wat hij vreest in geval van terugkeer enkel antwoordt dat hij gedwongen rekrutering vreest door Al-Shabaab, kan redelijkerwijs ervan uitgegaan worden dat de in het volgende gehoor aangehaalde clanproblematiek minstens ondergeschikt is aan de voorgehouden problemen met Al-Shabaab en niet de directe aanleiding vormden voor de vlucht. De Raad stelt weliswaar vast dat verweerder geheel verkeerd stelt dat verzoeker bij de DVZ geen melding zou gemaakt hebben van de moord op zijn zus, hetgeen duidelijk blijkt uit zowel punt 8 als punt 17 van de vragenlijst. Verzoeker verklaarde dat zijn zus en broer werden onthoofd door Al-Shabaab omdat zijn zus niet wou ingaan op een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab en zijn broer haar trachtte te verdedigen toen men haar met geweld wou meenemen. Een andere tegenstrijdigheid is dienaangaande wel opvallend, met name dat verzoeker in die vragenlijst verklaart dat zowel zijn zus als zijn broer onthoofd zouden zijn door Al-Shabaab, terwijl hij bij zijn uitgebreid verhoor bij verweerder stelt dat zijn broer bij de verdediging van zijn zus drie tot vier keer in het hoofd is geschoten. Er is in zijn 'free narrative' geen sprake van een onthoofding van zijn broer.

Wat betreft de lessen die verzoeker zou gekregen hebben in een school die zou overgenomen geweest zijn door Al-Shabaab waar verzoeker door zijn oom gedurende anderhalve maand gedwongen les zou hebben moeten volgen, kan de Raad verweerders bedenking volgen dat het niet aannemelijk is dat nu een dergelijke grote groep kinderen van Al-Shabaab les zouden gekregen hebben, waarbij overigens volgens verzoeker veel geweld tegen de kinderen aan te pas kwam, dit niet door de nabije gemeenschap zou geweten zijn zoals verzoeker voorhoudt.

Aangaande de kleurenkopie van de geboorteakte die verzoeker heeft voorgelegd teneinde zijn echte leeftijd aan te tonen, moet verweerder ter zitting gevolgd worden dat de bewijswaarde van een kleurenkopie bijzonder relatief is. Hoe dan ook stoelt de Raad zich thans niet op de discussie aangaande de leeftijd van verzoeker om tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te besluiten. Dezelfde opmerking aangaande de bewijswaarde van een kleurenkopie kan gemaakt worden

betreffende de geboorteakten van R.Y.A. en A.Y.A. en de huwelijksakte van Y.A.A. en H.A.K. Hoe dan ook wordt niet betwist door verweerder dat verzoekers ouders gehuwd waren. Er wordt ook niet betwist dat verzoeker een broer en zus had, al blijkt wel, zoals *supra* aangegeven, een belangrijke tegenstrijdigheid over de wijze waarop zijn broer zou vermoord zijn, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden moorden omwille van de dwang op verzoekers zus te huwen met een lid van Al-Shabaab.

Om de voormelde door de Raad weerhouden redenen, heeft verzoeker niet op afdoende wijze zijn vrees voor vervolging door Al-Shabaab of omwille van het clanprobleem aannemelijk gemaakt.

De door de Raad uitdrukkelijk onderschreven motieven laten toe te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van het non-refoulementbeginsel, blijkt dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag een verbod tot uitzetting of terugleiding bevat, op welke wijze ook, van een vluchteling naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Nu verzoeker thans niet heeft aangetoond de hoedanigheid van vluchteling te hebben in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, is dit artikel - dat rechtstreekse werking heeft en primeert op de interne Belgische regelgeving (RvS 12 mei 2016, nr. 234.722) - niet langer op hem van toepassing en kan een schending niet aangenomen worden.

De door de Raad weerhouden motieven vinden steun in het administratief dossier en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden. Er bestaat geen kennelijke wanverhouding tussen die motieven en de inhoud van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog onderstreept dat de humanitaire situatie desastreus is en hij verwijst naar toegang tot eten en drinken, blijkt dat hij daarbij verwijst naar een passage uit het voormelde standpunt van UNHCR waarbij zij specifiek de zeer moeilijke situatie van IDP's (internal displaced persons) aanhalen. Echter, er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer niet kan terugvallen op de steun van zijn familie voor de noodzakelijke humanitaire hulp nu hij ter zitting heeft verklaard dat zijn twee halfbroers, halfzus en grootmoeder nog steeds in Mogadishu zijn.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd

waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate extreem dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI-focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. In die zin stelt UNHCR niet dat elke terugkeer naar Mogadishu als een schending van het non-refoulementbeginsel moet worden aanzien maar leest de Raad “general non-refoulement obligations under international human rights law *may* be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia (eigen onderlijnen)”. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (R.H. t. Zweden, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift persartikelen over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikelen de analyse van verweerder te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidspersoneel. Verscheidene van de persartikelen die verzoeker heeft gevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de COI-focus van september 2016 en waarmee verweerder dus in de update heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk dat verzoeker heeft geciteerd uit de vorige COI-focus van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de Jamestown Foundation wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die Foundation onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. Human Rights Watch spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden gevisereerd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de update van september 2016 dat aan de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde paragraaf aangaande de “*soft targets*” thans is toegevoegd dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, waar verzoeker eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit hij zeer uitgebreid citeert en dat hij ook integraal bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over de locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere

aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES